

Ő MAGA
A BEHAJTANDÓ
ADÓSSÁG.

RUTHLESS CREATURES

könyörtelen teremtmények

*Prózás
könyvek*

J. T. GEISSINGER

NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐ

J . T . G E I S S I N G E R

RUTHLESS CREATURES

könyörtelen teremtmények

KIRÁLYNŐK
ÉS SZÖRNYETEGEK 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Jay-nek, az én mérgemnek

„A szeretet méreg. Nagyon édes méreg, az igaz, de attól még ugyanúgy végez veled.”*

– George R. R. Martin

* Fordította: Pétersz Tamás

EGY

Nat

– **SAJNÁLOM. KÉPTELEN VAGYOK EZT FOLYTATNI.** Egyértelmű, hogy egyedül én próbálkozom.

Komor a hang a vonal végén. Tudom, hogy Chris igazat mond. Tényleg sajnálja, hogy nem működik köztünk a dolog. De ez nem meglepő. Tudtam, hogy ez lesz. Bárcsak elég energiám lenne, hogy érdekeljen is!

Ha viszont lenne, most nem lennénk ebben a helyzetben.

– Oké, értem. Akkor azt hiszem, majd látjuk még egymást.

Az ezt követő rövid hallgatás alatt a sajnálat helyét átveszi a bosszúság.

– Ennyi? Ez minden, amit mondasz? Két hónapja randizunk, és csak annyit tudsz mondani, hogy „majd látjuk még egymást”?

Szeretné, ha feldúlt lennék, de igazából megkönnyebbültem. Ezt persze nem mondhatom ki hangosan.

A mosogató mellett kipillantok a nyitott ablakon a bekerített kis kertre. Odakint ragyogó napsütés, érezni a levegőben a csípős őszi illatát. Tipikus szeptemberi nap a Tahoe-tónál.

Tökéletes idő egy esküvőhöz.

Elhessegetem ezt a nemkívánatos gondolatot, és újra a beszélgetésre koncentrálok.

– Nem tudom, mit akarsz még hallani tőlem. Te vagy az, aki szakít velem, nem?

– Igen, de azt hittem, hogy ennél azért nagyobb reakciót vált ki belőled. – A hangja száraz. – Nem is értem, mire számítottam.

Chris nem rossz pasi. Nem olyan lobbánékony, mint a legutóbbi srác, akivel randiztam, és nem is olyan picsogó, túlzottan ragaszkodó, mint az azt megelőző. Igazából meglehetősen jó fej.

Szerintem megpróbálom összeboronálni a barátnőmmel, Marybethel. Helyes pár lennének.

– Csupán rengeteg a munkám, ennyi az egész. Nem igazán van időm egy kapcsolatra. Tudom, hogy te megérted.

Újabb szünet következik, ezúttal hosszabb.

– Hatodikosokat tanítasz arra, hogyan fessenek az ujjukkal.

A hangneme felháborít.

– *Rajzot* tanítok!

– Igen, egy rakás tizenkét évesnek. Nem akarlak megsérteni, de a munkád távolról sem nevezhető stresszesnek.

Nincs erőm vitatkozni vele, így hát csendben maradok. Ezt úgy értelmezi, folytathatja a frontális támadást.

– Tudod, a barátaim figyelmeztettek veled kapcsolatban. Azt mondták, nem kéne olyasvalakivel randiznom, akinek ilyen a múltja.

A „múltam”. Milyen szépen fogalmazott!

Mint a lány, akinek a vőlegénye öt évvel ezelőtt, a nagy templomi esküvőjük előtti napon tűnt el, én nem annyira érzelmi terhet, mint inkább rakományt cipelek a vállamon. Bizonyos mértékű önbizalomra van szükség ahhoz, hogy valaki engem bevállaljon.

– Remélem, hogy barátok maradhatunk, Chris. Tudom, hogy nem vagyok tökéletes, de...

– Élned kell tovább az életedet, Nat. Sajnálom, de ezt hallanod kell. A múltban élsz. Mindenki tudja.

Tudom, hogy tudják. Látom a tekintetükben.

King's Beach – a tó északi partján fekvő vidám kis tengerparti városka – lakossága körülbelül négyezer fő. Még ennyi év után is néha úgy érzem, mintha valamennyien még mindig mondanának értem egy-egy imát esténként.

Válasz helyett hallgatok, Chris sóhajt egyet.

– Ez rosszul jött ki, nem úgy értettem...

– De igen, úgy értetted. Semmi baj. Figyelj, ha nem bánod, akkor most búcsúzzunk el. Komolyan gondoltam, amikor azt mondtam, hogy szeretnék a barátod maradni. Te egy jó srác vagy. Nem neheztelek rád, oké?

Egy pillanattal később szárazon válaszol:

– Persze, nem haragszom én sem. Csak semmi érzelem, tudom, hogy ez a specialitásod. Vigyázz magadra, Nat! – Leteszi a telefont. A síri csendben magamra maradok.

Sóhajtok, és lehunyom a szemem.

Téved azzal kapcsolatban, hogy nincsenek érzéseim. Tele vagyok mindenféle érzéssel. Szorongás. Fáradtság. Kisfokú depresszió. Enyhe kétségbeeséssel párosuló rendíthetetlen melankólia.

Látod? Nem vagyok az az érzelmi jéghegy, amivel vádolnak.

Visszateszem a kagylót a falra. Nyomban újra csörög.

Tétovázom, nem tudom, hogy felvegyem-e, vagy kezdjek el inni, ahogy azt teszem minden évben ilyenkor, ezen a napon, de úgy döntök, van még nagyjából tíz percem, mielőtt elkezdem az éves rituálét.

– Igen?

– Tudtad, hogy a skizofréniás esetek száma ugrásszerűen megemelkedett a huszadik század fordulóján, amikor a házimacskatar-tás általánossá vált?

A legjobb barátnőm, Sloane. Eszében sincs normálisan indítani a beszélgetéseket, ez az egyik dolog, amiért szeretem őt.

– Mégis mi bajod van a macskákkal? Ez már beteges.

– A macskák szőrös kis sorozatgyilkosok, akiknek a kakijából agy-evő amőbákat szedhetsz össze, de nem ez a lényeg.

– Akkor mi a lényeg?

– Azon gondolkozom, hogy legyen-e kutyám.

Megpróbálom elképzelni a független Sloane-t egy kutyával, köz-ben pedig Mojóra pillantok, aki a nappali padlójának egy napsüté-ses szegletén szundikál. Fekete-barna juhászkeverék, ötvenkilónyi szeretet bozontos bundába csomagolva, lompos farkát mindig meg-állás nélkül csóválja.

Csupán néhány hónapos volt, amikor David és én örökbe fogad-tuk. Most hétéves, de mintha hetven lenne. Sosem láttam még ku-tyát ennyit aludni. Részben szerintem lajhár.

– Ugye tudod, hogy mindennap fel kell szedned a kakiját? És sétál-tatnod kell? És megfürdetni? Olyan, mintha gyereked lenne.

– Pontosan. Jó kis gyakorlás, mielőtt gyerekeim lesznek.

– Mégis mióta gondolkozol a gyerekeken? Még egy növényt sem tudsz életben tartani.

– Mióta ma reggel megláttam azt a hatalmas, szívdöglesztő férfit a Sproutsban. A Big Ben kongása labdába se rúghat a biológiai óram ketyegésével szemben. Magas, sötét, jóképű... és tudod, mennyire odavagyok az arcszörzetért – sóhajt egyet. – Elképesztő volt.

Mosolyt csal az arcomra, amint elképzelem, hogyan mereszthette a szemét a pasasra a boltban.

Ez általában fordítva szokott lenni. A jógaórái mindig tele vannak reménykedő, egyedülálló férfiakkal.

– Elképesztő arcszörzet. Szívesen megnézném én is.

– Még senkin nem láttam ilyen borostát. Olyan kalózos kisugárzása volt. Van ilyen szó egyáltalán? Mindegy is, olyan veszélyes, törvényen kívüli aurája volt. Észvesztően dögös. Grrr.

– Dögös, mi? Nem úgy hangzik, mintha idevalósi lenne. Biztosan turista.

– Meg kellett volna kérdezni, hogy szüksége van-e valakire, aki megmutatja neki a látnivalókat – nyög fel Sloane.

– A látnivalókat? Újonnan így hívod a melleidet? – nevetek fel.

– Ne gyűlölj! Nem véletlenül hívják őket eszköznek. Tudod, rengeteg ingyen italt köszönhetek a lányoknak. – Egy pillanatnyi szünetet tart. – Ha már itt tartunk, este menjünk el a Downrigger'sbe!

– Nem tudok, sajnálom. Terveim vannak.

– Aha, ismerem a terveidet. Ideje változtatni a dolgokon. Teremts új hagyományt!

– Menjek el berúgni, ahelyett, hogy itthon tenném meg?

– Pontosan.

– Passzolom. Nem áll jól nekem, ha nyilvános helyen hányok.

– Pontosan tudom, hogy még soha életedben nem hánytál. Nincs garatreflexed – mondja gúnyolódva.

– *Nagyon* furcsa, hogy ezt tudod rólam.

– Nincsenek titkok, szívem. Már azelőtt legjobb barátnők voltunk, hogy fanszörzetünk nőtt volna.

– Milyen megható! Már látom is magam előtt a képeslapot – mondom szárazon. Nem vesz rólam tudomást.

– És én fizetek. Ez biztosan elnyeri a benned rejlő Scrooge tetszését.

– Ezzel most arra célzol, hogy fukar vagyok?

– Első számú bizonyíték: tavaly karácsonyra egy húszdolláros, az Outback Steakhouse-ba szóló utalványt adtál nekem tovább.

– Az egy vicc volt!

– Hmmm. – Nem győztem meg.

– Neked is tovább kéne ajándékoznod valakinek, ezt el is mondtam. Ez egy ilyen dolog. Ettől vicces.

– Igen, vicces, ha a homloklebenyed megsérült egy szörnyű autóbalesetben. Az épelméjű emberek nem találják humorosnak.

Nagy és drámai sóhaj hagyja el a számat.

– Rendben. Idén veszek neked egy kasmírpulóvert. Elégedett vagy?

– Negyedóra múlva érted megyek.

– Nem, ma este nem mozdulok ki.

– Nem hagyom, hogy otthon ülj a soha meg nem valósult próbavacsorád újabb évfordulóján, hogy lerészegedj a pezsgőtől, amit a lagzidon kellett volna meginnod – feleli határozottan.

A folytatást kimondatlanul hagyja, de így is erősen ott lóg a levegőben kettőnk között.

Ma öt éve, hogy David eltűnt.

Ha egy személy öt évig nem kerül elő, akkor Kalifornia államban a törvény szerint halottá nyilvánítják. Még ha valahol életben is van, gyakorlatilag már hat láb mélyen nyugszik.

Rettegtem ettől a méröldkkőtől.

Elfordulok az ablaktól és a szép napsütéstől.

Egy pillanat erejéig Chrisre gondolok. Emlékszem a keserűségre a hangjában, amikor azt mondta, hogy a múltban élek... és hogy ezzel mindenki tisztában van.

Mindenki, beleértve engem is.

– Rendben. Gyere értem tizenöt perc múlva – mondom halkán.

Sloane izgatottan kurjant egyet.

Leteszem a telefont, mielőtt meggondolhatnám magam, és átöltözöm egy szoknyába.

Ha már nyilvánosan leiszom magam, legalább nézzek ki jól közben.

A Downrigger's egy laza hely közvetlenül a tó partján, terasza körbefut az épület körül, így az egyik oldalt lenyűgöző kilátás nyílik a Sierrá Nevadára, a másikon pedig a Tahoe-tóra.

Gyönyörű lesz a naplemente ma este. A nap már most tüzes nancssárga színben ragyog, alacsonyan a horizont felett. Sloane-nal helyet foglalunk bent az ablak mellett, ott, ahonnét a tóra és a bárra is rálátunk, az utóbbi zsúfolásig megtelt emberekkel. A legtöbbjüket ismerem.

Elvégre egész életemben itt éltem.

Amint leülünk, Sloane áthajol az asztalon, és azt sziszegi:

– Nézd! Ő az!

– Kicsoda? – Zavarodottan pillantok körbe.

– A kalóz! Ott ül a bár végében!

– Az elképesztő borostájú pasas? – Megfordulok, és a nyakamat nyújtogatva pásztázom a tömeget. – Melyik...

Csupán eddig jutok a mondandómban, mielőtt kiszúrom. A bárpult jelentős részét elfoglalja, eltörpül alatta a szék. Villámgyorsan elárasztanak a benyomások.

Széles vállak. Sötét, kócos haj. Kemény vonású áll, amely már hetek óta nem láthatott borotvát. Fekete bőrdzsekit visel fekete farmerrel és katonai bakancssal, ruhái egyszerre tűnnek drágának és elnyűttnek, hanyagságra utalnak. Jobb kezének hüvelyk- és középső ujját vaskos ezüstgyűrűk díszítik.

Az egyik valamiféle pecsétgyűrű. A másik egy koponyát formáz. Szemét sötét lencsés szemüveg takarja.

Furcsállom, hogy napszemüveget visel bent. Mintha valami rejtgetnivalója lenne.

– Engem inkább roksztárra emlékeztet, nem kalózra. Vagy lehet, hogy egy motoros banda vezére. Úgy néz ki, mintha a *Kemény motorosok* forgatásáról érkezett volna. Tíz dolcsiba fogadok, hogy drogdíler.

– Kit érdekel? – suttogja Sloane, miközben a pasast bámulja. – Felelőlem lehetne akár Hasfelmetsző Jack is, akkor is hagynám, hogy a melleimre élvezzen.

– Te cafrika – mondom kedvesen.

Lerázza magáról a megjegyzésem.

– Tetszenek a veszélyes, nagyfarok-energiájú alfahímek, na és aztán. Ne ítélkezz!

– Akkor menj, tedd meg az első lépést! Rendelek egy italt, és oldalról figyelek majd, nehogy előránts on egy kést.

Intek a pincérnek, aki visszaint az állával, és mosolyog, jelezve, hogy amint tud, jön is.

– Nem, az túl kétségbeesett. Nem hajkurászom a férfiakat, akármilyen dögösek is. Nem méltó hozzám – feleli Sloane.

– Hacsak nem vagy egy cocker spániel, az sem méltó hozzád, hogy lihegzs és csorgatod a nyálad. Menj, és kapd el azt a csödört, tehenészlány! Én kiszaladok a mosdóba.

Felálllok, és elindulok a női mosdó felé, Sloane közben tanácstalanul rágja az ajkát. Vagy talán vágyakozva.

Nem sietek a mosdóban, kezet mosok, és a mosdókagyló feletti tükörben ellenőrzöm a rúzsomat. Skarlátvörös árnyalat, Édes Méreg a neve. Nem tudom, miért tettem fel, hiszen már szinte soha nem sminkelem magam. De azt hiszem, nem mindennap fordul elő,

hogy az eltűnt vőlegényedet hivatalosan halottá nyilvánítják, szóval egye fene.

Ó, David. Mégis mi történt veled?

Hirtelen végigsöpör rajtam az elkeseredés.

Megkapaszkodom a mosdókagyló szélében, hogy összeszedjem magam, behunyom a szemem, és lassan, reszketegen felsóhajtok.

Rég nem éreztem már ilyen mély fájdalmat. Általában csak nyugtalan, halk forrongás dúl bennem, amit megtanultam figyelmen kívül hagyni. Egy tompa fájdalom a szegycsontom mögött. Egy kínzó jajgatás a koponyámban, amelyet le tudok halkítani addig, míg szinte teljesen el nem némul.

Szinte, nem teljesen.

Vannak, akik azt mondják, az idő minden sebet begyógyít, de ezek az emberek seggfejek.

Az én sebeimhez hasonlók nem gyógyulnak be. Csupán megtanultam, hogyan csillapítsam a vérzést.

Egyik kezemmel végigsimítok a hajamon, és veszek néhány mély lélegzetet, míg újra ura vagyok a helyzetnek. Elhadarok magamnak pár buzdító szót, mosolyt varázsolok az arcomra, aztán kitárom az ajtót, és elindulok kifelé.

Csakhogy azonnal nekiütközöm egy hatalmas, mozdulatlan tárgynak. Megtorpanok, elbotlom, elvesztem az egyensúlyomat. Egy nagy kéz nyúl felém, és még mielőtt eleshetnék, megragadja a felkaromat, és elkap.

– Óvatosan.

Kellemes a hangja, rekedt dörmögés. Felpillantok, és azon kapom magam, hogy a saját tükörképemet bámulom a napszemüvegében.

A kalóz az. A drogdíler. Az elképesztő borostájú, nagyfark-energiájú fickó.

Kicsit olyan, mintha elektromosság futna végig a gerincemen.

Hatalmas a válla. Ő maga hatalmas. Ülve is nagydarabnak tűnt, de felegyenesedve valóságos behemót. Legalább két méter magas. Vagy két méter tíz. Fogalmam sincs, de nevetségesen magas. Egy vi-king.

Nem mondhatnám, hogy alacsony és sovány vagyok, de emellett a fickó mellett kifejezetten törekenynek érzem magam.

Az illata akár egy drága cabernet kóstolási jegyzete: bőr, szivarfüst, leheletnyi avar.

A szívem biztosan azért kalapál ennyire hevesen, mert majdnem fenékre estem.

– Elnézést. Nem néztem a lábam elé.

Miért én kérek bocsánatot? Hisz ő állt közvetlenül a mosdó átkozott ajtaja előtt.

Nem válaszol. Nem engedi el a karomat, és nem is mosolyog. Csendben ácsorgunk, egyikünk sem mozdul, míg világossá nem válik számomra, hogy eszében sincs kitérni az utamból.

Felvonom a szemöldökömet, és ráemelem a tekintetem.

– Elnézést, ha kérhetem.

Félrebillenti a fejét. Anélkül, hogy látnám a szemét, meg tudom állapítani, milyen alaposan vizslat engem.

Amikor már épp kezd furcsává válni a helyzet, elereszti a karomat. Egyetlen további szó nélkül belöki az ajtót, és eltűnik a férfimosdóban.

Feszengve állok a csukott ajtó előtt még egy pillanatig, majd visszamegyek Sloane-hoz. Kezében egy pohár fehérborral találom, egy másik pohár pedig rám vár.

– A kalózod épp most ment ki a mosdóba – mondom neki, és lehuppanok a székembe. – Ha gyors vagy, kifelé jövet még elkaphatod

egy gyors menetre a folyosó egy sötét sarkában, mielőtt visszavisz a *Fekete Gyöngy* fedélzetére megfélemlítés céljából.

Nagyot kortyol a borából.

– Mármint megbecstelenítés. És nem érdekli.

– Honnét tudod?

– Kerek perec megmondta – válaszol összeszorított ajkakkal.

– Na ne! – Teljesen elképedek. Ilyenre még nem volt példa.

– Igen. Odaandalogtam mellé, ringattam magamat akár Jessica Rabbit, az orra alá toltam a lányokat, és megkérdeztem, hogy meghívna-e egy italra. Erre mit válaszol? „Nem szándékozom.” És még csak rám sem nézett!

Megrázom a fejem, és iszom egy kortyot a boromból.

– Nos, ez eldőlt. Meleg.

– A melegradarom szerint totálisan heteró, de köszi a támogatást, szívem.

– Akkor házasság.

– Pfff. Kizárt. Biztosan zabolátlan.

Eszembe jut az illata, amikor a mosdó előtt nekiütköztem, csak úgy áradt belőle a nyers feromonok pézsmája, úgyhogy Sloane-nak valószínűleg igaza van.

Egy, a Serengetin kóborló oroszlának nincs felesége. Túlságosan lefoglalja a vadászat, hogy találjon valamit, amibe belemélyeszt-heti a fogait.

Megérkezik a pincér, hogy felvegye a rendelésünket. Amikor elmegy, Sloane és én néhány percig lényegtelen dolgokról csevegünk, amíg meg nem kérdezi, hogy mennek a dolgok Chrisszel.

– Ó. Nos ő...

– Csak nem!? – Rosszallóan néz rám.

– Mielőtt még elkezdenél ujjal mutogatni, ő szakított *velem*.

– Nem biztos, hogy tisztában vagy vele, de egy férfi elvárja, hogy előbb-utóbb lefeküdjön a nővel, akivel randizik.

– Ne légy szarkasztikus! Nem tehetek róla, hogy a vaginám lehúzta a rolót.

– Ha nem kerül hamarosan egy bráner a barlangodba, beomlik a bejárata. Soha többé nem leszel képes szexelni.

Nekem megfelel. A libidóm a vőlegényemmel együtt eltűnt. De el kell terelnem Sloane figyelmét, mielőtt ez a beszélgetés terápiás ülésbe torkollik.

– Úgysem működött volna kettőnk közt. Úgy gondolja, hogy a macskák éppolyan okosak, mint az emberek.

– Jó, hogy megszabadultál tőle – feleli elborzadva.

Tudtam, hogy ettől majd megváltozik a véleménye, a szám mosolyra húzódik.

– Arra gondoltam, hogy összehozom Marybethtel.

– A munkatársaddal? Azzal, aki úgy öltözik, mint az amishok?

– Nem is amish, hanem tanárnő.

– Azt tanítja, hogyan kell vajot köpülni, és megjavítani a lovas kocsikat?

– Nem, természettudományt. Szereti a foltvarrást. És öt macskája van.

Sloane összerezzen, és koccintásra emeli a poharát.

– Egymásnak lettek teremtvé.

Összekoccintom a poharamat az övével.

– Hosszú és szőrösomókkal teli közös jövőt kívánok nekik!

Iszunk. Felhajtom az egész pohár boromat, tudom, hogy közben Sloane figyel.

Amikor visszateszem az üres poharat az asztalra, és intek a pincérnek, hogy hozzon még egy körrel, Sloane felsóhajt.

Átnyúl az asztalon, és megszorítja a kezemet.

– Tudod, hogy szeretlek.

Tudom, hová vezet ez az egész, úgyhogy kinézek az ablakon a tó irányába.

– Szerintem teljesen becsavarodtál attól a sok fodros keltől, amit eszel.

– Aggódom.

– Nem kell. Tök jól vagyok.

– Nem, nem vagy. Túlélsz. Van különbség a kettő közt.

És pontosan ezért kellett volna otthon maradnom.

Halkan azt mondom:

– Két évbe telt, mire úgy tudtam autóba ülni, hogy nem gondoltam arra, mi van, ha nem fékezek ebben a kanyarban. Mi van, ha egyenesen nekimegyek annak a téglafalnak? Még egy évbe telt, mire felhagytam a „fájdalommentes öngyilkossági módszerek” guglizásával. Aztán még egybe, mire már nem törtem ki véletlenszerűen könyvekben. Csak néhány hónapja tudok úgy bemenni egy szobába, hogy nem keresem automatikusan az arcát. Egy olyan férfi szellemével élek, akiről azt hittem, együtt öregszenk majd meg, és együtt kell élnem a soha meg nem válaszolt kérdések fullasztó súlyával, és a gyötörő büntudattal, mert az utolsó dolog, amit valaha mondtam neki, az volt, hogy „ha elkésel, megöllek”.

Elfordulok az ablaktól, és ránézek.

– Szóval mindent összevetve, a pusztá túlélést is győzelemnek könyvelhetjük el.

– Ó, drágám – mormolja Sloane könnyes szemmel.

Nyelek egyet a torkomat hirtelen szorító gombóc miatt. Újra megszorítja a kezemet, majd azt mondja:

– Tudod, mire van szükségünk?

– Elektrosokk-terápiára?

Elengedi a kezemet, visszaül a székébe, és megrázza a fejét.

– Te és a fekete humorod. Guacamolét akartam mondani.

– Te fizetsz? Mert itt két evőkanálnyi guacamole tíz dolcsiba kerül, és úgy hallottam, én fukar vagyok.

Kedvesen rám mosolyog.

– Egyike a sok hiányosságodnak, de a tökéletes emberek unalmasak.

– Rendben, de előre figyelmeztetlek, reggeli óta nem ettem!

– Szívem, elég jól ismerlek ahhoz, hogy biztos távolságban tartsam a kezemet, amikor eszel. Emlékszel, amikor osztottunk egy tál popcornon a *Szerelmünk lapjai* közben? Majdnem elvesztettem az egyik ujjam.

– Alig várom, hogy megöregedjünk, és demens legyél. Rémes, hogy fotográfus a memóriád.

– Miért *én* leszek az, akinek demenciája lesz? Te vagy az, aki nem hajlandó zöldséget enni!

– Épp most fogok avokádókrémet enni! Az nem számít?

– Az avokádó gyümölcs, zsenikém.

– Zöld, nem?

– Igen.

– Akkor zöldség.

Sloane megrázza a fejét.

– Reménytelen vagy.

– Egyetérték.

Összemosolygunk. Ebben a pillanatban véletlenül átpillantok az étterem túlsó végébe.

Az ismeretlen, akivel a mosdó előtt futottam össze, egyedül ül egy asztalnál, háttal az ablaknak, kezében egy korsó sörrel, és egyenesen engem bámul.

Levette a sötét napszemüvegét, így ezúttal látom a szemét.

Távol ülő szemeit, amelyek egy korsó Guinnessre emlékeztetően sűrű, gazdag gesztenyebarnák, dús, fekete szempillák veszik körül a komor szemöldöke alatt. Megdöbbentő intenzitással, mozdulatlanul, pislogás nélkül szegeződnek rám.

És ó, milyen sötéten izzanak!

KETTŐ

Nat

– FÖLD HÍVJA NATET! HAHÓ, NATALIE!

Elszakítom a tekintetem az idegen szokatlanul erős pillantásának csapdájából, és visszafordítom a figyelmemet Sloane felé. Felvont szemöldökkel figyel.

– Tessék? Bocsi, nem hallottam, mit mondtál.

– Igen, tudom, mert túlságosan lefoglalt, hogy szinte megbaszott a szemeivel az a gyönyörű fenevad, aki földbe döngölte a legjobb barátjánód egóját.

– Nincs olyan ember a földön, aki képes lenne ártani az egódnak. Ugyanabból az anyagból van, mint a NASA űrhajói, amik nem égnek el a légkörbe való visszatéréskor – gúnyolódok zavarodottan.

Megcsavarja sötét hajának egy tincsét, és elmosolyodik.

– Pontosan. Egyébként még mindig téged bámul.

Fészkelődöm a székemben.

Nem tudom, miért égnek a füleim. Nem vagyok az a típus, akit kizökkent egy jóképű férfi.

– Talán olyasvalakire emlékeztetem, akit nem kedvel.

– Vagy talán egy idióta vagy.

Nem is vagyok az. A tekintete nem vággyal volt teli. Inkább olyan érzésem volt, mintha pénzzel tartoznék neki.

A pincér visszatér egy újabb körrel, Sloane pedig guacamolét és chipset rendel. Amint a férfi hallótávolságon kívülre kerül, Sloane felsóhajt.

– Jaj, ne! Ott jön Diane Myers.

Diane a városi pletykafészek. Valószínűleg világrekorder abban, hogy sosem fogja be a száját.

Kész kínzás vele beszélgetni, egyre csak mondja és mondja, míg nem úgy érzed, hogy fokozatosan elpárolog a türelmed és az ép elméd.

Köszönés nélkül odahúz hozzánk egy üres széket a mellettünk lévő asztaltól, leül mellém, és közelebb hajol, az orromat megcsapja a levendula és a molyirtó szaga.

Szinte suttogva azt mondja:

– Kage-nek hívják. Hát nem furcsa? Mint Nicolas Cage, csak K-val. Nem is tudom, szerintem nagyon furcsa egy név. Kivéve persze, ha egy zenekarban játszik. Vagy valamiféle underground harcos. Akárhogy is, az én időmben a férfiaknak olyan tiszteletre méltó neve volt, mint Robert vagy William vagy Eugene vagy...

– Kiről is van szó? – szakítja félbe Sloane.

Diane igyekszik közömbösnek tünni, néhányszor abba az irányba bökö a fejével, amerre az idegen pasas ül. Hajlakkal alaposan befújta ősz fürtjei enyhén meglibbennek.

– Aquaman – suttogja hangosan.

– *Kicsoda?*

– A férfi az ablaknál, aki úgy néz ki, mint az a színész az *Aquaman* című filmben. Hogy is hívják? A nagydarab fickó, aki elvette azt a lányt feleségül, aki a *Cosby*-ban szerepelt.

Vajon mit szólna, ha az ocsmány dauterján landolna a borom? Valószínűleg visítana, akár egy ijedt pomerániai törpespicc.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Furcsán kielégítő érzés már csak elképzelni is.

Mindeközben Diane még mindig beszél.

– ...nagyon-nagyon furcsa, hogy készpénzben fizetett. Csak azok az emberek tartanak maguknál ennyi készpénzt, akik rosszban sántikálnak. Nem akarják, hogy a kormány tudjon a hollétükről, meg ilyenek. Hogy is nevezik ezt? Hálózaton kívüli élet? Igen, ez az a kifejezés. Szökés, hálózaton kívüli élet, rejtőzködés, bármi legyen is a helyzet, nagyon oda kell figyelniük erre a Kage alakra. Szemmel kell őt tartanunk, főleg, hogy a szomszédodba költözött, Natalie kedvesem. Zárj be jól mindent, és húzd le az összes rolót! Az ember sosem lehet elég óvatos.

Kiegyenesedem a székemben.

– Várj, tessék? A szomszédba költözött?

Úgy néz rám, mintha ostoba lennék.

– Nem figyeltél? Megvette a házat a szomszédodban.

– Nem tudtam, hogy eladó az a ház.

– Nem is volt. Sullivanék azt mesélték, hogy ez a Kage fickó nem olyan rég bekopogott hozzájuk, és olyan ajánlatot tett nekik, amit nem tudtak visszautasítani. Ráadásul egy táskányi pénzzel érkezett.

Meglepődve nézek Sloane-ra.

– Mégis ki fizet egy házért egy táska készpénzzel?

– Látod? Ez az egész rendkívül furcsa – feleli Diane, és csettint egyet a nyelvével.

– Mikor költöztek ki? Nem is tudtam, hogy elmentek!

Diana összeszorított ajkakkal pillant rám.

– Ne értsd félre, drágám, de te kissé buborékban élsz. Persze nem lehet hibáztatni, hogy szétszórt vagy, azok után, amin keresztülmentél.

Szánaalom. Nincs is ennél rosszabb.